

По булевардъ „Дондуковъ“ се отби въ единъ локалъ и отново говори съ нѣкакъвъ младежъ. Следъ това мина край черквата „Св. Недѣля“, презъ ул. Клементина и въ нѣколко кжщи остави записки.

Бѣше вече 9 часа, когато се прибра въ своя домъ. Той живѣеше нѣкъде между Позитано и една пресѣчна улица. Задъ оградата му започваше голѣмо, неравно поле, отъ което го дѣлѣше една рѣка. Малката бедна кжщица се намираше срѣдъ широкъ дворъ, отдалечена отъ други кжщи. Преди да влѣзе, Иловъ отвърза едно едро черно куче и го пусна. Кучето излая високо, подскочи и веднага легна до дворната порта.

Бѣше вече съвсемъ тъмно. По небето блещукаха звезди. Наблизо шумѣше рѣката.

Тая вечеръ, по даденъ отъ него знакъ, въ дома му се събраха около десетъ души. Той ги покани въ стаята откъмъ задната частъ на двора, следъ като грижливо затисна пердетата и заключи вратата на кжщата. Неговата жена остана въ предната стая съ загасена лампа, за да може по-добре да наблюдава въ тъмния дворъ. Това тя вършеше по-скоро отъ страхъ за мъжа си отколкото отъ служба на идеитѣ му. Нѣколко пжти нейната бдителность бѣше спасявала мъжа ѝ отъ полицията, която нахълтваше внезапно въ двора.

Безъ никакви уговорки Иловъ веднага изясни на приятелитѣ си защо ги е повикалъ. Той намираще, че е време да се наложи на партийната управа едно решение за действие. Ако водачитѣ